

Constituția ungară o zală nu face, dacă nu-i chin-
desită cu „Ex-lex“.

Bolond Miska.

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima flecărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 6 cor., pe $\frac{1}{2}$ an 3 cor., pentru România pe an 7 lei, pe $\frac{1}{2}$ an 3-50 lei. Inserțiuni: De un șir petit 12 fil.
Abonamentele, manuscrisurile, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu (Nagyszeben).

Ele între ele.

Humorescă.

E lucru știut, că femeile între ele multe de toate vorbesc, cele mai multe contra soacrelor, dar multe de ele să plâng și-n contra bărbaților.

De giaba amică dragă, căci precum soacră bună așa nici barbat perfect nu este. Aseară într'una din zilele trecute cocoana Elvira sta în conversare cu cocoana Smaranda la masa cocoanei Beatrița.

Așa-e, drept-e, — aprobară toate celelalte — căci multe se recer unui barbat, ca să-i se poată da cu tot dreptul epitetul: „perfect“.

Eu — întrerupsă cocoana Nanetta — din întâmplare de aș rămânea veduvă, de ce să mă ferească Dzeu sfântul, nu m'aș mai mărita, pânăce nu m'aș convinge, că în noul meu barbat sunt concentrate toate calitățile câte să recer ca el să fie perfect.

Și cari să fie calitățile acele? întreabă cocoana Persida.

Cari? ciudată întrebare, prima — răspunsă întrebată — precum pe un Dumnezeu din toată inima, din

tot sufletul, din tot cugetul, și din toate puterile, astfel să-și iubească și soția. 2-a: Conform soției să-și iubească familia. 3-a: După Dumnezeu sfântul în ori-ce necas ce l'ar ajunge mângăierea să și-o afle în soție și în familie. 4-a: Să fie cu prevedere față de scăderile soției sale, și-n urmă a 6-a: Ca înaintea soției lui nici când să nu se laude cu aventurile lui amoroase.

Iartă dragă, dar aceste sunt cu mult mai puține decât că barbatul teu chiar și de jumătate numai să fie perfect — observă cocoana Letiția —, deoarece cătră calitățile poftite de tine să recer încă multe altele cu mult mai importante, și anume: 1-a: Să nu dea nici-când ansă soției sale, că în inima aceleia să se încuibe vermele mult rentăcios al jelsosiei. 2-a: El oricât de tare să fie ascurat despre iubirea și fidelitatea soției sale, nițel, dar nițel numai să fie jalus, pentrucă așa ceva e foarte convenient vanității aceleia, carea — lucru știut — în primul rând e femeia. 3-a: Față de soția sa întru atâta să fie de complesant, încât în fața lunei să apară mai mult curtisan decât soț. 4-a: Deși nu în toata ziua, dar cât de adese surprindă aci cu un cadou, aci cu altul, și-n urmă a 5-a: În ori și care treietate potând face mai mult cu aceea să se ocupe.

Eu din parte-mi reluă firul conversărei cocoana Hortensia — cu cele înșirate de voi numai nu mă îndestulesc. Rogu-vă tăceți, nu gălăgiți într'una, ci mă ascultați și pe mine. Eu ca adaus la ale voastre mai pretind încă următoarele: 1-a: Să încunjure cafenelele ca pe cele mai periculoase locuri. 2-a: Să mă ducă la atâtea baluri, concerte și maialuri, la câte eu voi vrea. 3-a: În arta beției să nu aibă nici cea mai mică exercitare. 4-a: Decâte ori va veni ori va merge de acasă să-mi sărute mâna. 5-a: Totdeuna să-mi dea samă că unde a fost și ce a isprăvit. 6-a: Vestmintele să mi le

comande pe la atelierele cele mai renumite din capitală.
 7-a: Înainte de ce ar intra în chilie să-și șteargă ghetele
 în tapetul din naintea ușei. 8-a: Să nu fie alegător în
 mâncări. 9-a: În crisă de bani se nu sufere. 10-a: Ser-
 vitoarei să nu-i arunce ochiri galeșe. 11-a: Să-mi cumpere
 toate juvaerele dorite de mine. 12-a: Să nu pretindă
 nicicând ca eu să ferb. 13-a: În puiul mesei mele de
 toaleta nicicând să nu caute. 14-a: În totdeauna să-mi
 dea mai mulți bani decât i-oi cere. 15-a: Să nu-mi
 scruteze secretele, și-n urmă a 14-a: Să nu aibă nici un
 secret înaintea mea.

Puține mai adaug și eu — zise cocoana Margareta —
 Basmăuă și vesta să-i fie parfumată de totului slab,
 și-ntotdeauna numai cu parfum de Ixora. Să nu fumeze
 decât de cele mai fine țigarete. Cu servitoarele nici
 când să nu fie mulțumit, și-n urmă, că la jocurile de
 cărți să nu aibă mai mare pricepere ca eu în cercarea
 logaritmului.

Fiind rândul meu — termină doamna casei — n'am
 de adăuga numai atâta, că curtenitorii femeii întotdeauna
 să fie în modul cel mai afabil, primiți din partea bar-
 batului

După atâtea toate dară, e de mirat, că nici un
 barbat perfect nu este?

Rugăciunea fetei bătrâne.

Adu-mi Doamne și p'al meu
 Fie și cu-n cojoc rău,
 Cu cizmele scâlciete,
 Cu buzele drâmboete,
 Că eu nimica n'oi zice,
 După el deloc m'oi duce!

Istorii d'ale oamenilor confuzi.

Omul confuz să încalță cu păpucul dela piciorul drept la cel stâng, iar cu păpucul dela piciorul stâng la cel drept, și-și afurisește păpucarul.

Un profesor confuz mergând cătră școală a încercat să-și aprindă o țigară, dar vântul bătând în față n'a fost în stare. Deci s'a întors cu spatele cătră vânt, a aprins țigara și fumând și-a continuat drumul. Când țigara i-s'a gătat, s'a pomenit ca ovreul din Mad c'a ajuns de unde a plecat.

Tot acest profesor, de câte-ori plecà să facă vizite de regulă luà cu sine ori două mânuși de mâna dreaptă, ori tot atâtea de mâna stângă.

Odată voind să facă cu graba o vizită și-a îmbrăcat fracul preste izmene și a plecat.

Altădată cu-n bilet dela menagerie a plecat la teatru.

*

I—A. de Preda țântind cu pușca asupra unui iepure, cocoșul face „pâc“, iepurele îi trece printre picioare . . . el își uitase să-și umple pușca.

*

Un țăran cu pipa-'n gură, certat fiind cu nevastă-sa, își căută în tăcere pipa prin odae. Dupu-n timp oarecare nevasta-'l întrebă: Ce cauți mă? Țăranul tace și continuă a căuta. Nevasta de nou îl întreabă: Ce tot cauți mă? Țăranul nu dă nici un răspuns. Da ce dracul tot cauți mă? . . . Pipa! — răspunde țăranul — dar atuuci pipa-i cade din gură și să sparge!

Văzând țăranul pipa spartă, să întoarce la nevastă și-i dă o bătae pe motivul, că nu i-a spus unde-i pipa!

*

Man Hoadrea din Rășinar avea o căruță, la care, când trebuința cerea își prindea măgarul și plecă.

Odată voidnd să plece la moară înloc de sacul cu bucatele și-a pus măgarul în căruță și o-a tras până la moară.

*

Un profesor neînsurat din Craiova plecând seara la teatru a spus servitorului său: Dacă cineva mă cercețează, spune-i că nu-s acasă!

Ieșind pe stradă profesorul își aduce aminte, că și-a uitat ceva acasă, și să întoarce.

Urcând treptele întunecate cătră odaia proprie, servitorul îi strigă: Domnul profesor nu-i acasă!

Atunci profesorul să întoarce și de nou pleacă cătră teatru!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Domnul județ nu știe românește.

Un dialog.

— Ce-i Nicolae? . . . iute ți-a făcut judecata!

— Da! . . . m'a dat iute afară!

— Cum așa?

— De, îndată ce am început să-mi povestesc năcazul, scriitorul județului mi-a zis: Domnul județ nu știe românește!

— Eu i-am răspuns: Asta n'o cred domnule!

— Ba să crezi!

— Nu pot! — În țara noastră toți proștii știu românește, cum să nu știe un județ?

— Nu știe mă mi-a zis, și m'a dat afară.

— Atunci și eu n'am ce întra . . . hai mergem acasă!

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,
Dina-dina-da!

Marcule sprinten ușor
Să jucăm cea pe picior
Antâiu fă o plecăciune
Și vină că am a-ți spune
Lucru rar de auzit
Poate ne mai pomenit
Că doară nici prin pădure
Ar fi oameni să se-ndure
Orbii-surdo-muți să-i fure

Un așa lucru ciudat
Nu demult s'a întâmplat
La cinstitul magistrat
În Șomcuta cea aleasă
Vergură — ca o mireasă
S'au pus un „perșeu“ pe
[measă
Cu lăcat — pecetluită
Pentru surdo-muți menită.

Și tocmai la primărie
 În „tanács-terem“ să fie
 A stringe „elemozină“
 Dela cei cu dări de mână
 Ca să deie ajutor
 Surdo-muto-orbilor.
 Minune s'a întâmplat
 Perșeiul s'a deochiat
 Banii din el au sburat
 Ori că au evaporat
 Fără pic de controlat
 Pecet, lăcat au rămas
 Rupte la senat pe nas
 Banișorii ce s'au strins
 Fără glumă fără răs
 Careva lotru în dungă
 Ia băgat la el în pungă
 Pucsa orfană și goală
 O pot pune subsuoară
 Ca să o aibă de față
 Cinstita reprezentanță
 Colo când țân adunare
 Glăsuind care de care
 Să aibă ce controla
 Membrii cu „Măria Sa“
 Care spun cu mare zor
 Că luptă pentru popor
 Hotărârile merg strună
 După alor voie bună
 Nyilvan și cu prota Sârb
 Ca membri — nu merg la
 [târg
 În ciorobor nu le place
 „Facă cine ce va face“

La ei e destul habar
 Că fac „club național“.
 Întreabă Marcule dragă
 Și alte lucruri de treabă
 Pildă: cum s'a întâmplat
 Plată de notar s'a dat
 Pe trei luni la doi notari
 Amândoi buni gospodari
 Antâiu Barna a luat
 Lui Indre încă ia dat
 Și de zece ani trecuți
 Lucrul nu l'au știut mulți
 Căci bunii manipulanți
 Nu l'au spus la ceialalți
 Abia acum s'a aflat
 Bunul lor manipulat.
 Acum oare ce va fi
 Banii cine-i va plăti?
 Să nu remână ciupită
 Tot comuna păgubită
 Priculiciu cu Barna doi
 Au să-i deie înapoi.
 O așa bazaconie
 Pe la noi nui cea dintâie
 Suma de doauăori dată
 Zice-se că-i calculată
 În floreni cam la o mie
 Ah ce bravă primărie!
 Plătitoriul tot plătește
 Dar mai greu să-ndatorește
 „Tot muncesc să mă plătesc
 Mai tare mă-ndatoresc“.
 În adunări se tot spune
 Că socoatele sunt bune

Și că bine să lucrează
 Comuna înaintează
 Socoteala cum se face
 La ureche bine place
 Când la finea anului
 Să citesc poporului
 Cu olaiu și holcă mare
 În cinstita adunare
 Unde nici groful nu poate
 A să uita după toate
 Strigă numai: „bine! bine!
 „Lăsam numai după mine
 „Io plătim mai mult ca voi
 „Dor nu facem rău la noi
 „Un așa manipulare
 „Nui ca în Șomecuta-mare
 „Nici nu poate gândi voi
 „Ce rînd bun este la noi“.
 Atunci toți strigă de rost
 „Să trăiască Dada nost“.
 Acum Mărcuț fătul meu
 Pe Someș cătră Jibău
 În Șilimediu te oprește
 La Melchner sălăsluește
 Întreabă de Rifkela
 Că unde-i biserica?
 O afli de bunăsamă
 Că-i făcută de pomană
 De bocotanul Moșteu
 Cu duhul de farisău
 Poate ca se ispășască
 Din viața lui drăcească
 Te miră cum duhul lasă
 A-și mîngi fapta frumoasă.

În mijlocul zverilor
 Locul tîmâierilor
 Unde-i locul lui Hristos
 S'au pus omul mult sfătos
 Chipul lui Căraciu Moșteiu
 Cu brău din ață de teiu
 Cu păr lung și în izmene
 Laibăr brodărit cu pene
 Ba încă și țângălău
 Spînzură dela zașcău
 La toți puiule le spune
 Că astai deșertăciune
 Eară Moșteiu chipul lui
 Să-l deie crășnicului
 Să se pună în alt loc
 Potrivit mai cu noroc.
 Întindă între femei
 Acolo are temeiu
 Altcum remâne urgie
 Proasta lui „apostolie“
 De se țâne „ucenic“
 Meargă mai afund un pic
 Și se pună în altariu
 La vlădic Doctor Amnariu
 Credincioșii când s'or duce
 Văzându-l să-și facă cruce.
 Resuflă-te Marcule
 Apoi dute puiule
 În Huiadiu la Deva
 Acolo ai a juca
 Patru protopopi în chor
 Și un sfătos director
 La gimnaziu românesc
 Toți cinci urât ne hulesc

Lucru scârnăv au făcut
 În Făurariul trecut
 Au scris un tãmbãlãu
 Lui Réthy cel farisãu
 Ungurului înfocat
 Cu rost de magiarizat
 La treizeci ani de tristie
 A școalei inspectorie
 Acum merge la penzie
 De n'ar fi mai fost se fie.
 Ungurii lui s'au gândit
 Cã e vrednic de cinstit
 Când se duce și îi lasã
 Pe mulți cu inima arsã
 Ei au chichit un banchet
 Lui Réthy șiret-cochet
 Așa precum au decis
 Un „meghivó“ au trimis
 Care toți l'au și scris
 Între alți împistrițați
 Au găsit și cinci fertați
 Nãscuți și crescuți Români
 Cu patent slugi la străini
 Pe cari Réthy cel vestit
 Doamne mult ia nãcãjit
 De multe-ori — nu odatã
 Le-a făcut apă sãratã
 I-a numit „bujtagatãi“
 „Vad-oláhi, patrioți rãi“
 Pentru asta acum ei
 Sã fac lui Réthy cãpãi
 Cãnește sã cãciulesc
 Și frumos îi mulțãmesc

Protopopi Domșa, Romanul
 Au uitat șuba-sumanul
 S'au făcut tãndali-buhoi
 Ortodocșii amãndoi
 Doctor Frenț și cu Muntean
 Douã rãdãcini de hrean
 Plebani uniți buni, voinici
 Între ceialalți calici
 Doctor Oprișa din Brad
 Cu cei patru camarad
 Toți cinci oameni buni de
 [gurã
 Au mirosit la fripturã
 Au scris acel rãvaș
 „Meghivó“ la paprikás
 S'au bãgat între strigoi
 Uitãnd multele nevoi,
 Marcule pe acești cinci
 Ai lui Réthy peciovici
 Întreabã-i ce au gândit
 Când și ei au iscãlit?
 Sã meargã la tãmbãlãu
 Învırte-i puiule rãu
 Când ei pot sã știe bine
 Puiule tocmai ca tine
 Chitibușurile toate
 De care le-au făcut parte
 Șovinistul Inspector
 Prin gazete bîrfitor
 Ne vrînd a cunoaște-'n țarã
 Numai rassa lui maghiarã
 Mai ales spune-i așa
 Lui director Oprișa

Că el „la periferie“
 Ca directore să știe
 Că cei de neam românesc
 Slăbănog îl socotesc
 Pentru „ultimul salut“
 De el lui Réthy făcut
 Nu „din simțul cel creștin“
 Ci slăbăciune din sîn
 Apoi „buna cuviință“
 „Nevinovata credință“
 Au fost aplicate rău
 Chiar aici la tămbălău
 Eară cu „curtoazia“
 A fost tît la fel prostia,
 Ca să te faci umilit
 Unui șovinist pîrlit
 Care a numit de hoși
 Ai lui Traian strănepoși
 Rămășițe de păstori
 Vagabunzi și călători
 Știînd numai să hulească
 Națiunea românească,
 Românii cu drept pot zice
 Ei au demonstrat aice
 Cumcă ce Réthy a scris
 Sunt drepte precum le-a zis
 Între cei ce cred așa
 Românii n'au ce căuta
 Ear cei ce vor cuteza
 Îi vom da pe brîncea ta
 Să-i sbiciuești pe sub ciur
 Cu nuiiua peste — nas.
 Oprișă ceară mereu
 Sfat dela George Părău
 De vrea — și dela Bonău

Cred, aceia îi vor spune
 Sfaturi sănătoasă bune,
 Eară *bravii* protopopi
 Nu fie așa miopi
 Gândească la neamul lor
 Nu mila străinilor
 Pentru-că cu lăcomia
 Strică vaza, omenia
 Pe străini încurăjază
 Când pe gustul lor lucrează.
 Marcule deprins cu zoala
 Mergi acum la Timișoara
 Unde s'a ținut un bal
 În trecutul carnaval
 Cu producțiuni frumoase
 Concert, cântări veseloase
 Venitul l'au dat să fie
 La noaua Episcopie
 Pentru care an de an
 Luptă bravul Ungurean
 Dar folosul cel mai mare
 La români la fiecare,
 Este că ne arătăm
 Ce frumos înaintăm
 În cultură și știință
 Mergem tot la biruință.
 E lucru de regretat
 Cum trei români s'au purtat
 Că ei parte n'au luat
 La concertul aranjat
 Au rămas acasă — strună
 N'au mers la voia cea bună
 Mezin cu Rotar vestiți
 Fișcușii cei gogoliți

Cu prota Doctor Putici
 S'au făcut toți trei calici
 Remânând deserti acasă
 Dela serbarea frumoasă.
 Spune-le măi Marcule
 Că-s bune ospetele
 La care și cei departe
 Să duc ca frate la frate
 Numai așa dovedesc
 Precum neamul îl iubesc
 Ear gojind în nelucrare
 Fac păcatul cel mai mare,
 Lasă-i acum Marcule
 Să-și plângă păcatele
 Cearcă alt loc de noroc
 Te oprește la Ghioroc
 Știi? să afli în Bănat
 Pe unde ai mai jucat
 Acolo la Sant-Nicoară
 S'au pus unii la „răscoală“
 Popa Niculae Lungu
 A rîncezat ca și murgu
 Hi-ha-ha ciuhă leproasă
 Gura ta ovăs miroasă
 Ținând ziua numelui
 Venitau la dumnilui
 Prietini popi români, Unguri
 Gratulatulau din guri
 Lungu ce s'a socotit
 La țigani a poruncit:
 „Trageți măi a lui Kossuth
 Sfîntul țerii cel de mult“
 Oaspeții stînd în picioare
 Au cîntat cu gazda care

În fine cînd au gătat
 S'au pupat s'au sărutat
 Dară colo mai la urmă
 S'au pumnit cinstita turmă
 În cât unii au rămas
 Unși la bot, turtiți la nas
 Ducînd cu ei suveniri
 Acel pîrdalnic idil.
 Așa a scris o gazetă
 „Arad-vidék“ cea cochetă
 Despre Lungu Niculae
 Din Ghioroc — cu cap de pae
 Gazeta încă propune
 Episcopului îi spune
 Să deie un circulariu
 Despre Lungul păcurariu
 Faptay lui s'o recomânde
 Altor filoxeri flămânde
 Cî gânduri de înfrățire
 Pentru Kossuth cu iubire.
 Acum puiul nașului
 Dute-'n „Țeara-Oaşului“
 Care-i tocmai hotărîș
 Cu țeara „Maramoriș“
 Și acolo vei afla
 După istețimea ta
 Dascălii s'au adunat
 În congres să țină sfat
 Au chemat cu circulară
 Adunare tractuală
 Ca și altele mai multe
 Precum scrie în statute
 La aceea adunare
 N'au venit un număr mare

Noaūd din *patrusprezece*
 Prota cu ei — ca berbece
 Au rămas ca desertori
 Ai școalei luminători
 Pe ăștia pe fie-care
 Apucă-i la trei parale
 Căci după cum s'au purtat
 Sunt vrednici de condamnat
 Jucându-i bine le spune
 Ce-'nsamnă „Reuniune“
 De care samă să ție
 Nu ca dracul la tămăie
 Mai întâiu lui Miklos Ghețe
 Măsură-i câteva bețe
 Apoi ia pe Corodan
 Și pe sfătosul Bretan
 Dă-le băgău pe gâtlan
 Pe Szabó, Moiş și Berinde
 Cu Darabant prota-i prinde
 Fă din ei spre pomenire
 Mătăuz la mănăstire
 Călugării să stropească
 Demonii să-i fugărească
 Cei numiți de „dizertat“
 Nici ei nu s'au prezentat
 Darabant ca președinte
 A fost „elnök“ la plăcinte
 Dascălul din Țămărzana
 Berinde mance-l huceana
 Ori mânânce-și el pomana
 În Lechința a venit
 Cu popa s'au chefuit
 Dar n'a mers la adunare
 Mance-l rușinea cea mare

El cu Pálfi ca veri buni
 Au petrecut în minciuni
 Școală și Pedagogie
 Pentru ei sunt o prostie
 Mai bine lângă sticlură
 Și iubita horincuță
 Eacă-'n Țeara-Oașului
 Abizul ogașului
 Mulți dascăli să prăpădesc
 Cu popii să unguresc
 La romanism nu gândesc,
 Mărcuțele ar fi bine
 Ca pe rînd care cum vine
 Să faci din ei o cireadă
 Să-i trimiți cât mai îngrabă
 Dascălului Ille-'n Trip
 Tot jucându-i halarip
 Știu că Petrea le va spune
 Niște dizertații bune
 Să nu fie altădată
 Cu glavă întunecată
 Ci cu rîvnă fie-care
 Plinească sfânta chemare,
 Dacă sunt „Lumina lumii“
 Nu să facă „Boala ciumii“
 În familii să vorbească
 Dulcea limbă strămoșească
 Nu să facă sluji plecate
 La lingăi jidani prin sate
 La popor deie povețe
 Hărnicie îi învețe
 Țină la neam cu dreptate
 La adunări ieie parte

Marcului îi mulțamească
 Și „Calicul“ îl cetească
 Ei cu popii-l aboneze
 Le spune cum să lucreze
 Cine nu va asculta,
 Zâi „mișel frăția Ta“.
 Marcule ai auzit
 Un lucru mare cumplit
 Socialiștii ciudați
 Niște Jidani blăstămați
 În Lugoj s'au adunat
 La holcă, la mare sfat
 Adecă la adunare
 Pentru drept de votizare
 Între jidanii hăini
 Au fost și câțiva români
 De toți au fost vr'o optzeci
 Lipitori, cioroi-berbeci
 Acel ciorobor și sfat
 Ei „Congres“ l'a botezat
 Auerbach socialistul
 Saluzinszky kossuthistul
 Amândoi în doauă forme
 Îmbată lumea cu vorbe
 Amăgind bunul popor
 A-l trage în cursa lor
 Ei liftele blăstămate
 Din București alungate
 Au venit aici la noi
 Tocmai ca niște strigoi
 Țeranilor dela sate
 Le mințesc încornurate
 Cât cu buna cât cu frică
 Vestesc lucruri de nimică

Spun că le vor da mâncare
 Și pământ la care n'are
 Le vor erta din porție
 Vor da drept de fert rachie
 Sare fără nici un ban
 Și dreptul de pus duhan,
 Așa ei cu a lor ceată
 Cu apă rece-i îmbată
 Ca niște înșelători
 Spun minciuni la muncitori.
 Marcule cu gânduri bune
 Tu țeranilor le spune
 Oameni buni nu vă-'nșelați
 De farisei n'ascultați
 Căci din câte ei vă spun
 Mai nimic nu-i drept și bun
 Aceia numai vă-'nșală
 Să ne facă de ocară,
 Glasul Marcului răsune
 La cei cu inime bune
 De Auerbach nu asculte
 Că le mințește prea multe,
 Ioan Crețu din Sibiu
 Cu capul de creeri pustiu
 Bogarin din Orăștie
 A lui Belzebug să fie
 Nicolae Purceluș
 Filozof cât un greluș
 Acestor trei uscături
 Bagă-le băgău în guri
 Trage-le limba afară
 O unge bine cu smoală
 Să le fie mai răcoare
 Colo la înghițitoare

Să-i apuce frigurile
 Când își rostesc gândurile
 Că ei parte au luat
 La socialistul sfat,
 Marcule spune-i lui Creț
 Că-'l vom băga în coteț
 Și pe toți pe ceialalți
 Socialiști declarați
 Care cu Auerbach țin
 Cât mai mult cât mai puțin,
 Foaia lor cea lăudată
 „Adevărul“ botezată
 O aducă în Bihor
 Clintoc fie redactor
 Ear Ardelean „munka-társ“
 Cât fratesău Barabaș,

Auerbach sucind cu nasul
 A zis bine, că vinarsul
 E la fel mare dușman
 La Român, Ungur-țigan.
 Marcule să ne gătam
 În anul ce ne aflăm
 În Sibiiu la noi aici
 Vin cinstiții priculici
 În Decembre — la congres
 Atunci vei striga mai des
 Pentru Purceluș și Creț
 Pregătește un coteț
 Auerbach și alți ai lui
 Să-i dăm balamucului
 Ori de-a dreptul dracului.
 Acum Mărcuț să trăiești
 La toate să te gândești.

BCU Cluj / Central University Library

Țiganul păcurar.

Auzind dada că-n stână
 Crește caș, crește smântână,
 Crește urdă și jintiță
 Și balmoș în patru ițe.
 S'a luat în cetinel
 Se vează stâna și el,
 Pe cale el cum mergea
 Tot mereu planuri facea
 Cum cu stâna se vorbească
 Ca bine se mi-l cinstească
 Cu urdă și cu jintiță
 Cu balmoș în patru ițe,

Și cu caș și cu smântână
 Cum e datina la stână.
 Cu ce om se întâlnea
 Tot de stână întreba:
 Unde-i, cum e, nu-i ro-
 [tundă?
 Nărăvoasă-i și bolundă?
 Un Român de cei potcaș
 Î-i răspunde mintenaș:
 Stâna-i bună, fătul meu,
 Dar la ea ajungi cu greu

Că argații ce-o încunjură
 Tot mereu fac ham din gură
 Apoi mușcă, apoi prind
 Și pe streini mi-l întind,
 Dar ajuns odată-n stână
 Te faci dobă de smântână
 Și de urdă, și de caș
 Și de balmoș hătălmaș!
 Mulțămît cu acest respuns
 Cioroiul nostru s'a dus
 Tot în sus și ear în sus
 Unde Românul i-a spus
 C'ar fi stâna. Cum mergea
 Tot cânta și hăulea:
 Du-mă Doamne sănătos
 Pân' la stâna cea din jos
 Să mânânc mămuică caș
 De hăl hătălmaș
 Și urdă
 Cât de multă
 Și smântână
 Ca la stână
 Să-mi fi p'o săptămână!
 Dar el așa cum cânta
 De stână s'apropia
 Și dulăii-l auzia
 Și-naintea lui eșă
 Lătrând după firea lor
 Și dând p'ângă el ocol

Care de care-l prindea
 Care de care-l trăgea
 Hainele i-le rupea
 Ba-un cioban de nu venia
 Și pe cioroiu mi-l rupea.
 — Da unde plecași tu cioară?
 — Plecat-am la stănișoară
 Să mânânc o ție de caș
 De hăl hătălmaș
 Și o lecuță de urdă
 Cât de multă
 Și o lecuță de smântână
 Să-mi fie p'o săptămână.
 — Bine, hai dară cu mine
 Să trăești un pic și bine,
 După frica ce-ai mâncat
 Să nu pleci neînfruptat.
 Și la stână mi-l ducea
 Zăr și urdă mi-i dădea
 Și dăsciul se omenia
 Până mai că nu crepa.
 Atunci baciul-l întreba:
 Măi puiule de țigan
 Vreareai tu se fi cioban
 Să trăiești, coalea ca noi?
 Și ne ambli după oi?
 — Eu ciobănesc pentru doi!
 — Bine, dar ploi de-or veni?
 — Dară de n'oi ciobăni?

Cocoana Gurădulce.

Câț, că voi nu vă organizați în reuniuni ca românele din Sibiiu!

Ca mâne, lumea română va ceti prin gazete, că cocoana Sfecla s'a ales membră în secțiunea istorică a Astrei. Câț!

Cunosc pe cocoana Sfecla din copilărie cu toate virtuțile ei, dar talentul ei istoric nici visul nu mi-l'a tradat. Câț!

Celebrul istoric în propria sa închipuire Iosif Sterca Șuluț, care cărpind Istoria națională alege cele mai frumoase petece din măgăzinul altora, și le dă lustru cu

vics eulogic, pentru ca nime să nu le mai cunoască, n'are nici atâta valoare istorică câtă are cea mai zdren-
toasă fusta cocoana cocoanei Sfecla. — Cocoana ca scrii-
toare istorică e măestră și mai originală decât Iosif
Sterca Șuluț în eulogii. Cât!

În Dumineca trecută, după ce gătând cu prânzul,
mângăiam mâța sătulă, cocoana Sfecla cu-n svârnog de
hârtii subsuoară, fără să se anunțe prin ciocănit în ușă,
îmi cade-n odae, ca țiganul din pod la nașu-so, aruncă
hârțile pe masă c'o vehementă, de mâța speriată gata
să-mi sae prin fereastă afară, să desbracă fără să zică
bună ziua, să așază la masă, prinde hârțile-n mână,
învoalbă ochii la mine, de, dacă nu scui pam zău mă
deochea, apoi deslegându-i-să limba-mi zice: Nu scui pa
cocoană Gurădulce, că nu te deochiu, mă tem însă să
nu mă deohi tu!

— Nici o temere — eu n'am ochi răi!

— Dar ai o judecată-n ochi, de care toată lumea
să teme de deochiat . . . să-ți cetesc ce am scris?

— Ce?

— Am intrat în bresla literaților, am scris istoria
reuniunii femeilor române din Sibiiu, și înainte de o dau
la tipărit am venit să ți-o cetesc, ca să-ți aud părerea!

— Cetește!

— Urechile-n patru cocoană Gurădulce — auzi!

Pe timpul întemeării reuniunii femeilor române din
Sibiiu, viața socială a Românilor din această localitate
nu era cumplită.

Miron mitropolitul, care, dacă el ar fi compus Sta-
tutul organic numai deputați aparținători secului celui
frumos ar fi admis în sinoade și congrese, a primit pro-
tectoratul reuniunii femeilor din Sibiiu.

Entuziasmul era mare, însuflețirea generală.

Primul comitet al reuniunii s'a compus din elita femeilor române. Președintă s'a ales cocoana Cosma, care după spusa gurilor rele, zicea, din eroare mitropolitului protector „unchiule“, și ca atare să ținea de elită.

În primii ani reuniunea femeilor române din Sibiiu a luat un avânt demn de conducerea sub care sta. Președinta întâmpina pe toate membrele invitate la ședințe cu străngeri de mână și sărutări cordiale. Ar fi sărutat doar și pe membrii de încredere din comitet, dar aceștia parte erau călugări, parte nu destul de tineri. Erau aceste sărutări d'ale lui Iuda cu „Creme dela Diplomație“ — cum zic Francezii.

După sărutările iudaice, președinta să aruncă în scaunul presidial și declară ședința deschisă.

Primul obiect al desbaterilor era hechilarea exoffo a tuturor slăbiciunilor familiilor din localitate nerepresentate în comitet. Membrii de încredere aparținători secului urît, având numai vot consultativ, țineau isonul.

În meritul afacerii reuniunii toate se decideau după „*sic volo*“ președintei. Asta pentru motivul, că ea, prin sărutările iudaice cu „Creme dela Diplomație“ și-a știut a servi pe toate membrele din comitet. Ear când o membră de altă părere făcea propuneri contrare, președinta zicea: *Nu voesc, ear dacă eu nu voesc, și dac'ași vò tot nu voesc!*

Conducerea absolutistică în afacerile reuniunii cu tendința învederată de a concentra tot meritul în persoana președintei a produs neplăceri, neîncredere, discordie, și a născut totala distrugere a sincerității între familiile române din Sibiiu.

Toată lumea sibiană cunoștea buba, dar nime nu s'a găsit care s'o cureze batăr cu o legătură de ceapă coaptă — necum s'o opereze — cum zice neamțul prin un „Kaiserschnitt“.

Din contra damele din reuniune la întâlniri de jurfixuri private și petreceri publice să salutau și să sărutau, ear după despărțire să scui-pau.

Așa s'a născut în public gâcitoarea: Știi ce deosebire e între țigani și elita română din Sibiiu?

— Nu!

— De, să ți-o spun: Țiganii mai întâiu să scui-pă apoi să pupă; elita română mai întâiu să pupă apoi să scui-pă!

Urmarea naturală a fost: Toate familiile române s'au înstreinat cu desăvârșire de președinta reuniunii, au părăsit-o, și ea a remas „Cuc“! . . .

— Pân aci am ajuns cu istoria cocoană Gurădulce, — ce zici . . . — placeți?!

— E admirabilă!

— Tot așa a zis și marele istoric național Iosif Sterca Șuluț, căruia încă i-am cetit-o, dar m'a jurat să nu spun nimenui, ca să nu-și periclitizeze postul de președinte al — secțiunii istorice dela „Astra“. Ție însă cocoană Gurădulce ți-o spun, în convingerea, că tu știi păstra secretele, și mai bine mori decât să n'o publici în Calicul, — dar ce zici să continuiu istoria?

— La tot casul, dacă vrei să ajungi la nemurire.

— Atunci te las cu Dumnezeu și plec la muncă.

— Ajutete Sfinții. Mițuluc!

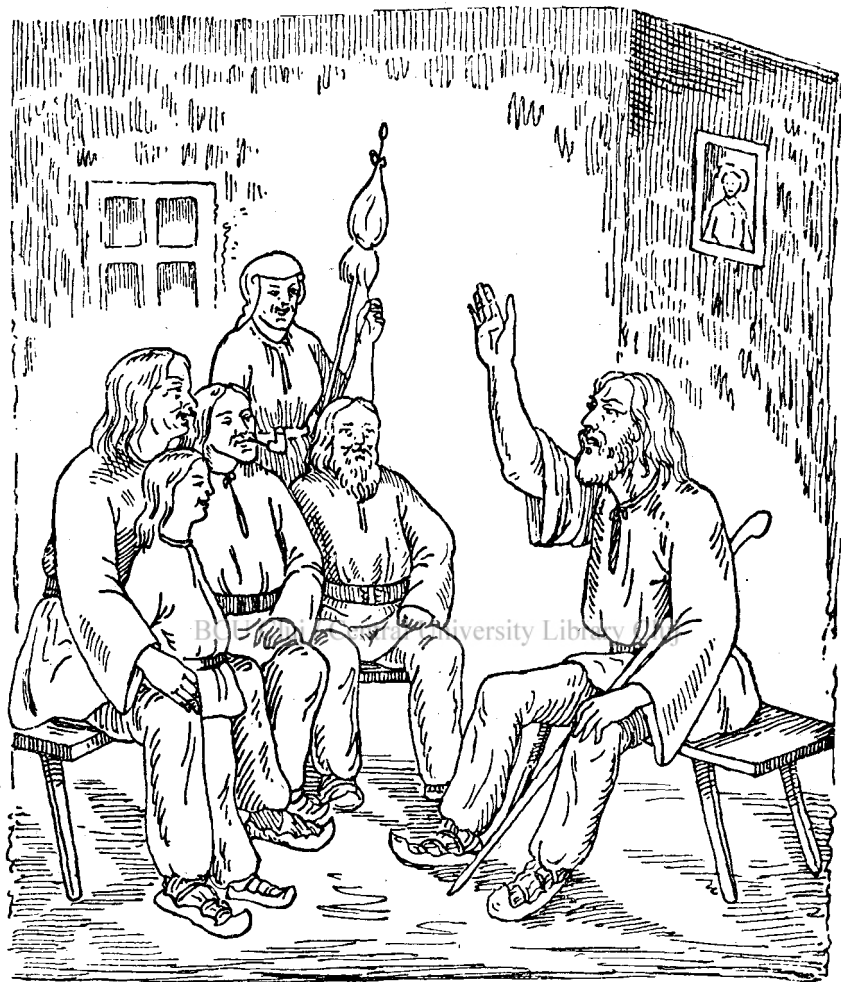
Epigramă.

Lui V. P.

Zodia ți-a prezis bine,
Căci neavând minte de loc
Al tău nume-i dobitoc,
Dar precum ști ori și cine
Ești încărcat de noroc.

A. Popp.

Stan Pătitul.

Valorosul (?) și voluminosul popa A. Putrigaiu din Dobitoceni, pe timpul când era lupul cățel era foarte inventios.

Când acesta studià morala și dogma de 6 luni la Sibiu, pentru meritele câștigate din a 7 poruncă fievratul Șaguna l'a eliberat dela teologie înainte de vreme.

Tatăl-seu având să-i ducă merinde l'a întâlnit din jos de sat în „Lunca deasă“ cu dogma și morala de braț.

Ne având ce mai căuta acasă, a fost silit a lua lumea în cap și a-și cerși altă parochie.

Mergând el tot după nas, preste mai multe zile a ajuns la popa Gâmbeneț din Ciopârcău, unde tînărul Putrigaiu a intrat în dragoste cu nepoata popii, cu Ileana Scorușă, cu scop ca să se facă capelan pe barba popii.

După ce sacul și-a aflat petecul, popa Gâmbeneț pachetându-l l'a trimis iar la Sibiiu, unde cu chiu cu vaiu l'a înfundat iar la Sf. teologie.

Pe când popa Gâmbeneț îl aștepta în tot momentul să sosească acasă sfințit, pe atunci el nici habar, ci toată ziua tăia frunză la câni prin Sibiiu, și aceasta căci Șaguna nu voia să prădeze darul duchului sfînt pe glava lui; nu căci cine știe ce merite (?) mai făcuse prin Sibiiu.

Văzând Putrigaiu că toate țiganiturile în scris și cu graiul nu mai au nici un efect, nu pot adeca îndupleca pe Șaguna să risipească darul pe țirșoiul lui, într'o zi de târg și-a adunat o ceată de bețivi și tractându-i cu rachiu, îi trimise ca poporeni în numele poporului din Ciopârcău, ca să roage pe Șaguna să sfințască pe Putrigaiu mai îngrabă.

Șaguna i-a și ascultat, și la câteva zile fieertatul Putrigaiu, care mai suflă încă, a fost hirotonit de preot și hirotonit e până în ziua de astăzi.

*

Un cas analog celui povestit mai sus s'a întâmplat mai anul trecut în parochia liliiecilor din Crivanul montan.

Popa Spulber adecă de acolo, vrând nevrând trebuia să-și capete alt cuibariu.

Toți sătenii abia așteptau să vadă odată curățit aerul de tămăia lui Spulber, numai nana Budihală soția lui I. Măturoiu nu să învoia odată cu capul la aceasta. Nu

căci și ea trăia cu soțul său din stola și venitele patrafirului lui Spulber.

Într'o zi o ceată de femei și și bărbați, cine știe de unde, numai din Crivanul nu, în frunte cu bețiva și bețivul ei soț Măturoiu, ambii îmbrăcați nemțește să prezentează la mitropolitul în Blaj, rugându-l ca să nu permută pe celibul Spulber din parochia Crivanul.

Ruga le-a fost primită și popa Spulber își continuă activitatea amăsurat vredniciei poporenilor săi și după voia și dorința lelei Budihală și soțului său Măturoiu; căci la astfel de cap astfel de pălărie îi trebuie.

De bună samă și popa Spulber cu dama Budihală, pentru ca se mai poată fi la olaltă în Crivan, au recurs la ajutorul vagabunzilor, ca să seducă pe mitropolit, ca să-l lasă iar în parochie.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Între doi amici contimporani.

— Mă, eu când eram de 22 de ani m'am însurat. Acum am 3 feciori, ș'al patrulea-i pe drum. Tu ești d'odată cu mine născut și încă tot flăcău. N'ai putea avea și tu atare familie?

— Ba poate și eu ași fi în stare să mă măsur cu tine, dar caut să-mi iau una frumoasă lăptoasă, care vine și de vreme acasă, dracul numai, că nu affu!

— Mă, eu știu una!

— Pe cine?

— Pe văduvă frumoasă, lăptoasă, dar vine și de vreme acasă nu-ți stau bun. — E numai de 32 de ani — o poți căuta-'n gură!

— Decât o văduvă de 32 de ani, atunci mai bine două fete de câte 16 ani!

Doine și chiuituri populare.

Iubește-ți bade mândra
De gândești c'o vei lua,
Iar de nu, n'o înșela
Că amar te-a blăstăma
Ca brusul te vei usca
Ca sloiul te vei topi
Și nici viu nici mort nu-i fi.

Bădișor din drumul mare
Nu te nelcoși¹⁾ prea tare,
Că sunt și alți feciori ca tine
Cu loc, casă și cu bine.
Nu fi nealcoș, fie-ți greu²⁾
Că-ți merge hiriul³⁾ cel rău.

Lasă-mă dor la mândra
Că-mi mai creapă inima,
Departa de mândra mea

Lumea-mi pare străinea,
Nu pot trăi fără ea.

Dragostea de fată mică
Ca și grâul când înspică
Nu-l folosești de nimică.
Dragostea de fată mare
Ca grâul pe săcerare
Numai cât îl duci acasă
Și ești cu pită pe masă.

Nănuță⁴⁾ d'ângă izvor
Nu mă blăstăma se mor
Ca Dzeu eu dac'oi mori
Mai bine știu nu ți-a fi.
Ci te roagă se trăesc
C'încă mult se te iubesc,
Că până ce te-oi iubi
Ție rău nu ți-a mai fi.

Din colecțiunea lui Antoniu Popp.

Avis.

E frumoasă, de statură
Înaltă și subțirea,
Învățată, de o cultură
Rară, să tot cați ca ea:
Dar' deorece-i limbută
De și-i mândră, nu-i plăcută.

A. Popp.

¹⁾ Nu te face fălos. ²⁾ Fie-ți rușine. ³⁾ Vestea. ⁴⁾ Mândruța, iubita, draguță.

Scântei și cenușă din filosofia lui Dr. Amnar.

BCU Cluj / Central Library Cluj

Sunt fete tinere, cari să mărită după bărbați bătrâni în speranța, că preste scurt timp vor deveni văduve și mai tinere!

* * *

Ai crede, că mai urît decât o babă bătrână nu-i pe lume și totuși un bărbat, care-i babă, e mult mai urît!

* * *

Prost e cel-ce însurându-să își ia o nevestă, care își ține toată frumseța în cassă verthaimiană!

Posta calicului

D-le Dr.: Ambele epistole le-am primit, dar morbul,
de care sufer, nu-mi dă pace la muncă.

Administrația Calicului.

BCU Cluj / Central University Library Cluj